

РЕШЕНИЕ

№ 1505

гр. София, 11.03.2014 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 43
състав, в публично заседание на 12.02.2014 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Весела Цанкова

при участието на секретаря Ванюша Стоилова и при участието на прокурора Кайнакчиева, като разгледа дело номер **12242** по описа за **2013** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 87 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ), във вр. с чл. 75, ал. 1, т. 2 ЗУБ, във вр. с чл. 8 ЗУБ и чл. 75, ал.1, т. 4, във вр.с чл. 9 ЗУБ.

Образувано е по жалба на А. Р. Ш., гражданин на К., ЛНЧ [ЕГН], [дата на раждане], с адрес за кореспонденция [населено място], [улица] срещу решение № 2595/20.11.2013г. на председателя на Държавната агенция за бежанците при Министерския съвет (Д. при МС), с което му е отказано предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут. С жалбата се иска отмяна на оспореното решение като неправилно, поради нарушение на материалния закон, административно – процесуалните правила и при несъответствие с целта на закона. Твърди се че неправилен и необоснован е извода на административния орган, че не са установени факти за осъществено преследване, основание за получаване на статут по чл. 8 от ЗУБ и чл. 9 от ЗУБ. Не са отчетени и преценени представените писмени доказателства, настъпили събития и факти, както и тяхната съотносимост с обстановката в страната му произход ДР К.. Поддържа, че на последното проведено в Д. интервю е изложил последователно и пълно всички причини, поради които животът му е изложен на опасност в ДР К., които не са преценени и обсъдени от административния орган в цялост. В хода на съдебното производство жалбоподателят участва лично и чрез назначения му от съда, по реда на чл. 14, ал. 2 АПК, преводач от и на английски език.

Ответникът – председателят на Д. при МС се представлява от юрисконсулт Н.,

който прави искане жалбата да бъде оставена без уважение. Подробни съображения излага в представени писмени бележки. Не са налице предпоставките на чл. 8 от ЗУБ и на чл. 9 от ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец или хуманитарен статут. Констатиран са съществени противоречия в заявеното от А. Ш. в проведените интервюта, твърдят се различни причини за търсената закрила, веднъж се посочват политически проблеми, а друг път такива от етнически характер. Първо жалбоподателят е заявил, че е напуснал държавата си по произход поради членство в политическа партия и последвала заплаха за убийство от страна на правителството, а в друго интервю посочва като причини принадлежността си към етноса тутси. Множеството противоречия и неясноти в бежанската история водят до извод за нейната недостоверност. Съобразено е решение от 17 февруари 2009г. по дело № С-465/07 на Съда в Л.. Вzeti са предвид данните за ситуацията в страната по произход.

Прокурор Кайнакчиева от Софийска градска прокуратура дава заключение, че жалбата е неоснователна. Решението, въз основа на събраните в административната преписка документи е правилно и законосъобразно, с оглед установената бежанска история и правилно е прието, че не са налице предпоставките на чл. 8 от ЗУБ и чл. 9 от ЗУБ за предоставяне на статут. В хода на съдебното производство са изложени различни обстоятелства, за които няма доказателства и които е следвало да бъдат изложени в хода на административното производство.

По допустимостта на жалбата:

Жалбата е подадена от надлежна страна, която е адресат на оспорения административен акт, с право и интерес от оспорването и е подадена в срока по чл. 87 от ЗУБ, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана по същество.

Административен съд С. - град, Първо отделение, 43 - ти състав, като обсъди доводите на страните и доказателствата по делото, намира за установено от фактическа страна следното:

Административното производство е започнало по молба за закрила с вх.№424 от 14.02.2013г. на РПЦ – С., подадена от А. Р. Ш., [дата на раждане] в [населено място], Демократична Република К. (З.). Молбата е отхвърлена в ускорено производство с решение № УП-65/12.08.2013г. на интервюиращ орган към Д., отменено с решение № 5860/23.09.2013г. на АССГ и върната с указания за разглеждане по общия ред. Мотивите за искане на закрила, изложени пред административния орган в проведеното интервю на 11.10.2013г. в образуваното производство по общия ред са обща несигурност в района на [населено място] във връзка с постоянни сражения между бунтовниците тутси и правителството. По подадената молба за закрила са проведени интервюта на 15.02.2013г., 09.08.2013г. и на 11.10.2013г. с участието на преводач от английски език. В интервюто от 15.02.2013г. жалбоподателят посочва, че целта на напускането на страната на произход е да достигне до страна, в която да си намери работа. Посочва като причини, поради които желае да получи закрила в Б. невъзможността да се установи в Г., тъй като там полицията залавя и връща обратно чужденците и затова е решил да дойде в Б.. При първото интервю жалбоподателят декларира причини изцяло от икономически характер, които не са сред основанията по чл. 8 от ЗУБ и чл. 9 от ЗУБ за получаване на статут. В интервюто от 09.08.2013г. посочва, че не е арестуван в държавата си по произход, не е осъждан в нея или друга държава, лично той не е заплашван. Твърди,

че е бил член на опозиционна политическа партия Демократичен народен протест в периода от 2008г. до 2012г. За лидер на партията посочва Е. К.. В това интервю развива различни съображения за напускане на страната на произход. Твърди, че е предупреден от член на правителството (секретар на регионалната администрация в [населено място]), който е член и на неговата партия, че предстои да бъдат арестувани и убити 15 човека от тяхната партия. Уточнява, че е редови член на партията и нейното име е Демократична народна партия. Не уточнява къде се намира ръководителя на тази партия, тъй като той пътувал често между ДР К. и К.. Проблемите на жалбоподателя с правителството започнали през август 2012г. В интервюто от 11.10.2013г. като причина за напускане на страната на произход са посочени въоръжени сблъсъци в [населено място] между бунтовниците и правителството и обща несигурност в региона.

В административното производство са приложени справки за Демократична Република К. с вх.№01-4935 от 08.07.2013г. и вх. № 01-1374/22.02.2013г. на дирекция „Международна дейност и европейски бежански фонд” на Д. при МС.

Постановено е обжалваното решение, с което е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут на жалбоподателя, поради липса на материалноправните основания по ЗУБ.

В хода на съдебното производство не са представени нови писмени доказателства. След даване ход по същество на делото жалбоподателят мотивира искането си за статут с въоръжените сблъсъци между бунтовниците и правителствените сили в района на [населено място], както и със заплахи на етническа основа към общността на етноса тутси, към която твърди, че принадлежи.

При така установеното от фактическа страна Административен съд С. – град, Първо отделение, 43 - ти състав, направи следните правни изводи:

При извършената служебна проверка на законосъобразността на оспореното решение (чл. 168, ал. 1 АПК), на основанията посочени в чл. 146 АПК, съдът намира, че решението е издадено от компетентен орган по смисъла на чл.75, ал.1 ЗУБ - председателят на Д., който е овластеният от закона орган да вземе решение за отказ да бъде предоставен статут по чл. 75, ал. 1, т.2 и т. 4 ЗУБ. При издаването му е спазена предвидената в закона писмена форма. Не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствени правила, които да са основания за отмяна на оспорения административен акт. Изнесените от жалбоподателя факти и обстоятелства са обсъдени в решението, както и актуалната обстановка в Демократична република К. и конкретно в [населено място], за което са изготвени справки на дирекция „Международна дейност и европейски бежански фонд” на Д. при МС.

Правилен и законосъобразен е и изводът на административния орган за липсата на материалноправни предпоставки за прилагане на чл. 8, ал.1 ЗУБ – предоставяне на статут на бежанец и чл. 9, ал. 1 ЗУБ – предоставяне на хуманитарен статут.

Относно статута на бежанец

Съгласно чл. 8, ал. 1 ЗУБ, статут на бежанец се предоставя на чужденец, който основателно се страхува от преследване поради своята раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение, намира се извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея. По смисъла на чл. 8, ал. 4 ЗУБ „преследване” е нарушаване на основните права на

човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните права на човека, достатъчно тежки по своето естество или повтаряемост. Обоснован и съответен на доказателствата по делото е извода на административния орган за липса на преследване по смисъла на чл.8, ал. 4 от ЗУБ и за недостоверност на бежанската история, поради множеството противоречия в нея. При интервютата се посочват различни доводи за претендиране на статут. При първото интервю причините за напускането на страната на произход са от икономически характер и са свързани с намирането на работа. В последното интервю причините са общата несигурност в района на [населено място] във връзка с въоръжени конфликти между бунтовниците и правителството и общата несигурност в региона. Доводите за членство в политическа партия и преследване на политическа основа не се приемат за достоверни от настоящата съдебна инстанция. На първо място жалбоподателят не е сигурен в наименованието на политическата партия, в която твърди, че членува, нито в местонахождението на нейния лидер. Освен това поддържа, че партията е опозиционна и нейните членове са преследвани от правителството, но същевременно членове на неговата партия са и членове на правителството като например секретаря на регионалната администрация в [населено място], който го е предупредил за предстоящите арести, сочени като причина за напускане на страната по произход. В тази част бежанската история е недостоверна, противоречива и съдът не приема за реално съществуващи така твърдените основания за получаване на статут. По отношение на жалбоподателя не се установява да е налице „преследване” по смисъла на чл. 8, ал. 4 ЗУБ поради неговите раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение. Той не е арестуван, не е осъждан, лично не е бил заплашван и лично не е бил преследван в държавата си по произход. Няма доказателства, нито твърдения за конкретни действия спрямо него от характера на посочените в чл. 8, ал. 5 от ЗУБ. Няма преследване на политическа основа, няма и на етническа такава, доколкото и досежно етническата му принадлежност са налице противоречия. По време на регистрацията в Д. жалбоподателя е посочил етническа принадлежност „бембе” (стр. 71), а след това е поддържал, че е от етноса тутси. Липсват конкретни данни и конкретни факти, въз основа на които да се направи извод, че е налице преследване по смисъла на чл. 8, ал. 4 от ЗУБ. Претендирането на статут въз основа само на общи и общоизвестни данни за ситуацията в ДР К., без конкретни факти и конкретни причини за предоставяне на статут е неоснователно и не съответства на материално правните предпоставки на чл. 8, ал. 1 от ЗУБ.

Предвид така изложеното, съдът намира, че по отношение на оспорвания няма заплахата от преследване заради расовата му принадлежност, неговата религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради неговото политическо мнение или убеждение. Правилен и законосъобразен се явява изводът на административния орган за липсата на материалноправните предпоставки за прилагане на чл. 8, ал. 1 ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец на жалбоподателя.

Относно хуманитарен статут

Също така не са налице и предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут. Съгласно чл. 9 от ЗУБ хуманитарен статут се предоставя на чужденец, принуден да напусне или да остане извън държавата си на произход, тъй като в тази държава е изложен на реална опасност от тежки посегателства като смъртно наказание или екзекуция, изтезание или нечовешко или унизително отнасяне, или наказание, тежки и

лични заплахи срещу живота или личността му като гражданско лице, поради насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт. На фона на така очертаната правна регламентация и приетото по-горе по повод изнесената бежанска история, съдът намира, че по отношение на жалбоподателя не са налице предпоставките на закона за предоставяне на хуманитарен статут по чл. 9, ал. 1, т. 1 и т. 2 ЗУБ. В оспореното решение административният орган е спазил императивното изискване на чл. 75, ал. 2 ЗУБ, като е обсъдил всички наведени от кандидата за закрила факти и обстоятелства от личната му история заедно с въпроса относно сигурността на страната му по произход, съгласно информацията, почерпена от приложената по преписката справка за ситуацията в Демократична Република К. с вх. №01-4935 от 08.07.2013г. и вх. № 01-1374/22.02.2013г. на дирекция „Международна дейност и европейски бежански фонд“ на Д. при МС. Съгласно справките, обстановката в източната част на страната е несигурна, продължават въоръжените сблъсъци между бунтовниците от групировката М23 (въстаническо движение 23 март) и правителствените части в района на [населено място], има сигнали за нападения над цивилни граждани. По тези данни обаче конфликтите имат регионален характер и засягат основно източните части на страната. В началото на ноември 2013г. представители на М23 са заявили, че прекратяват боевете в източната част на ДР К., които са продължили 20 месеца. Това става след като правителствените войски с подкрепата на силите на О. и военнослужещи от Африканския съюз са изтласкали бунтовниците. След поражението, бойците на М23 заедно с лидера на движението С. М. на 5 ноември са заявили, че свалят оръжията и са преминали границата с У..

Предвид това, съдът намира изводът на административния орган за липсата на материалноправни предпоставки за предоставяне на хуманитарен статут на жалбоподателя, на основание чл. 9, ал. 1, т. 1 и т. 2 ЗУБ за правилен и законосъобразен. Лицето не е било принудено да напусне страната по произход поради това, че там е било изложено на реална опасност от тежки посегателства като смъртно наказание или екзекуция. Не се твърдят и установяват тежки посегателства спрямо личността му, както и изтезание или нечовешко или унижително отношение или наказание. Актуалната ситуация в ДР К. предполага прилагане на решение на Съда на Европейския съюз от 17 февруари 2009г. по дело С - 465/2007г. във връзка с чл.9, ал. 1 , т. 3 от ЗУБ. Съгласно решението, съществуването на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на молителя за субсидиарна закрила не е подчинено на условието последният да представи доказателство, че той представлява специфична цел поради присъщи на неговото лично положение характеристики. Съществуването на такива заплахи може, но по изключение да се счита за установено, когато степента на характеризиращото протичащия въоръжен конфликт безогледно насилие достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице, върнато в съответната страна или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхната територия се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи. Текущата ситуация в ДР К. установява случаи на насилие и конфликти, но те са с най – висок интензитет в източните части на страната. След прекратяването на боевете от страна на бунтовниците от М 23 и оттеглянето им в съседна У. може да се приеме, че

има начало на овладяване на ситуацията. В страната присъстват мироопазващи сили на О.. Освен това, съгласно чл. 9, ал. 5 от ЗУБ хуманитарен статут може да не се предостави, когато в една част на държавата по произход не съществува реален риск чужденецът да понесе тежки посегателства, при което той може безпрепятствено и трайно да се ползва от ефективна закрила там. В случая конфликтите са регионални и чл. 9, ал. 5 от ЗУБ е приложим.

Предвид изложеното, законосъобразен се явява извода на председателя на Д. при МС, че не се установяват предпоставките по чл. 9, ал. 1, т. 3 ЗУБ, тъй като не са налице пречките по чл. 4, ал. 3 ЗУБ за връщане на чужденеца в държавата му на произход. По отношение на лицето не са налице предпоставките на чл. 8, ал. 9 ЗУБ и чл. 9, ал. 6 ЗУБ.

По тези съображения оспорването е неоснователно. Не са налице отменителни основания по чл. 146 АПК за незаконосъобразност на оспорения административен акт. Жалбата на А. Р. Ш., гражданин на Демократична Република К., ЛНЧ [ЕГН], [дата на раждане] , с адрес за кореспонденция [населено място], [улица] срещу решение №2595/20.11.2013г. на председателя на Д. при МС, с което е отказано предоставянето на статут на бежанец и на хуманитарен статут следва да бъде отхвърлена.

Воден от горното и на осн. чл. 90 ЗУБ, във вр. с чл. 172, ал. 2, предл.четвърто АПК, Административен съд София - град, Първо отделение, 43 - ти състав,

РЕШИ :

ОТХВЪРЛЯ жалба, подадена от А. Р. Ш., гражданин на Демократична Република К., ЛНЧ [ЕГН], [дата на раждане] , с адрес за кореспонденция [населено място], [улица] срещу решение №2595/20.11.2013г. на председателя на Д. при МС, с което е отказано предоставянето на статут на бежанец и на хуманитарен статут.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд на Република Б. в четиринадесетдневен срок, считано от съобщаването му на страните.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: